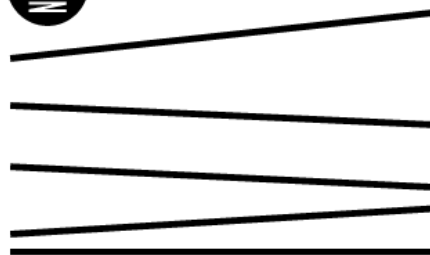

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Fra København til Helsingør : en Veileder paa
den Nordsjællandske Jernbane.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Forlagsbureauet, 1864

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8] s., [21] træsnit.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

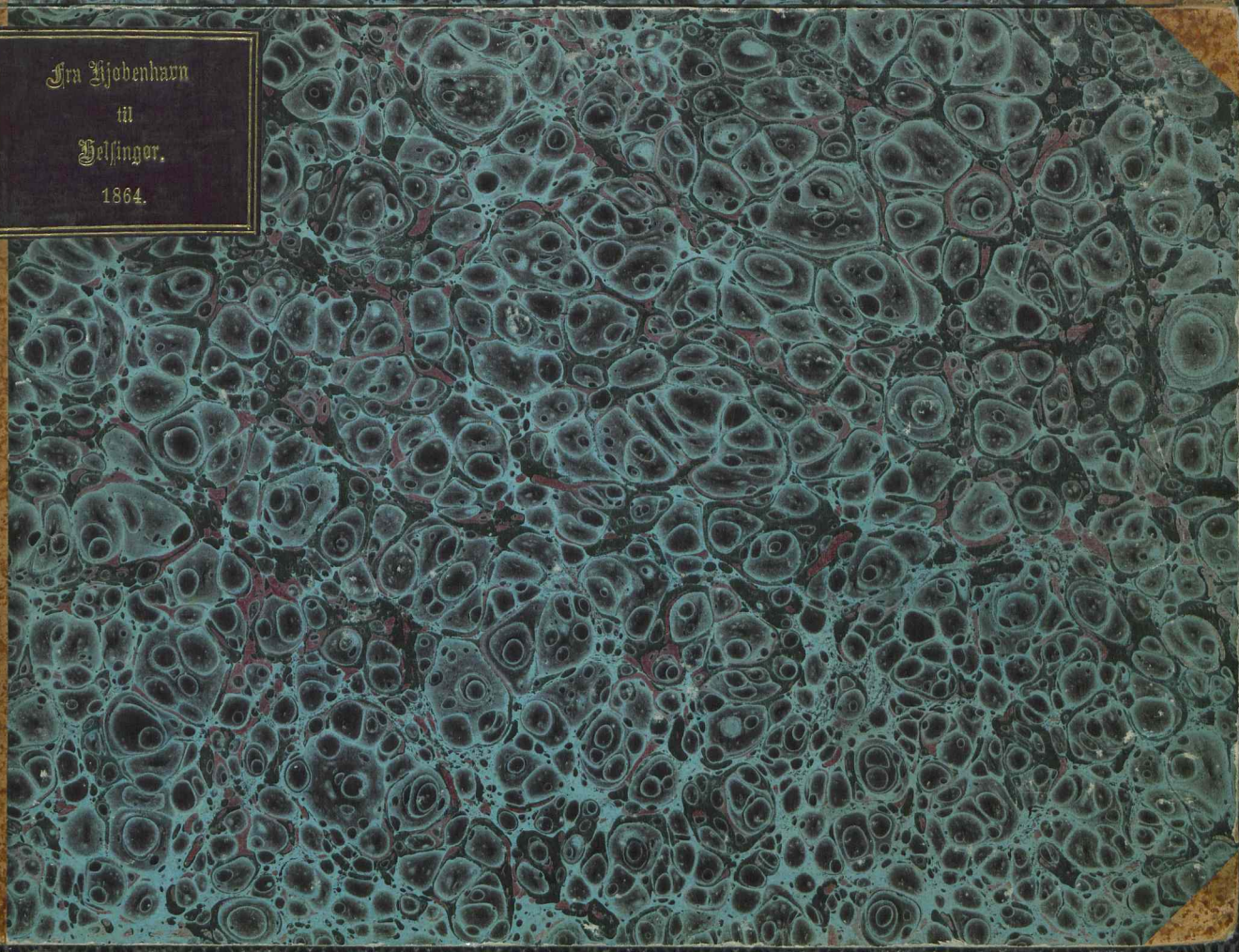

Fra Hjøbenhavn

til

Helsinger.

1864.

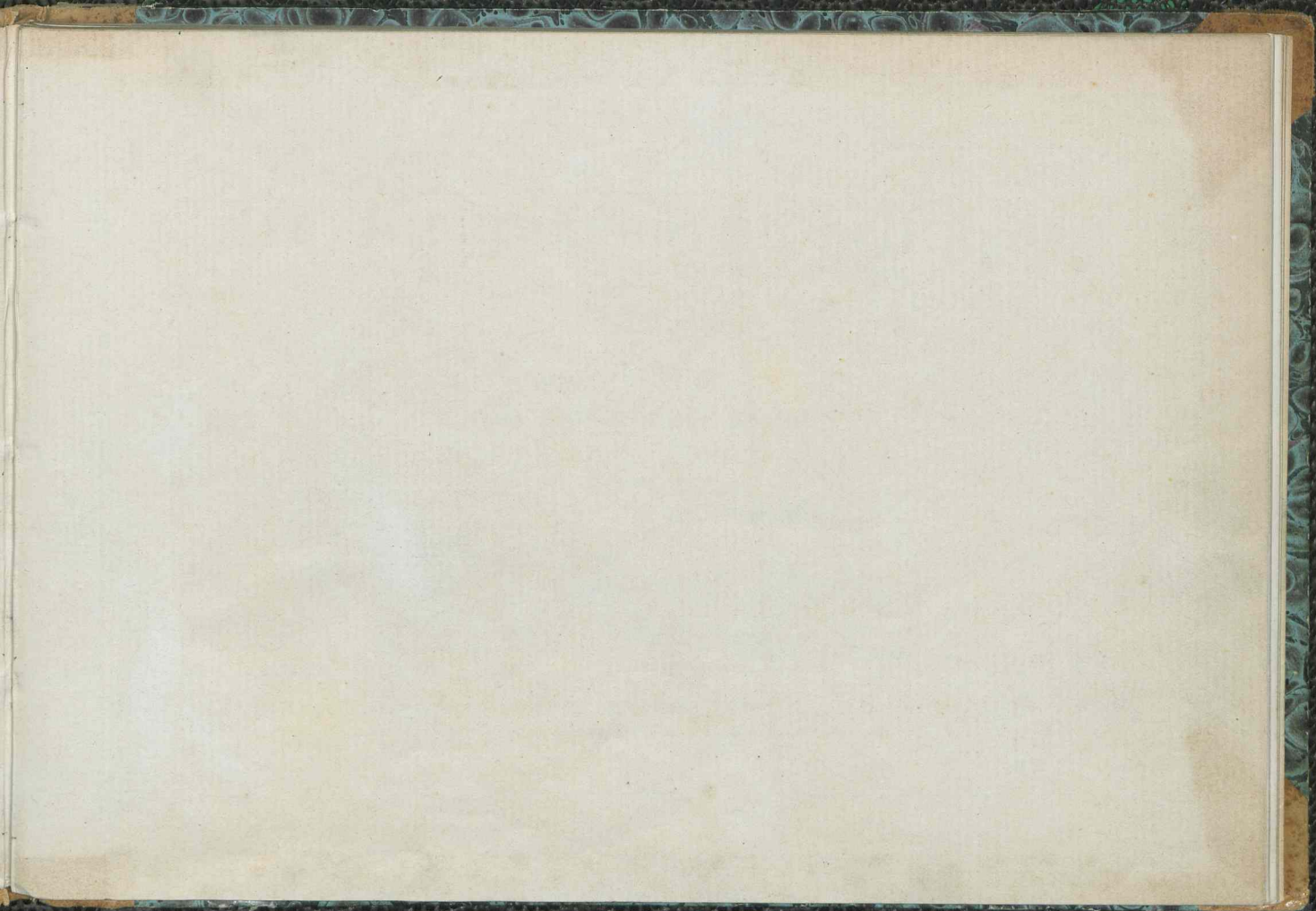
32, - 66 - 4

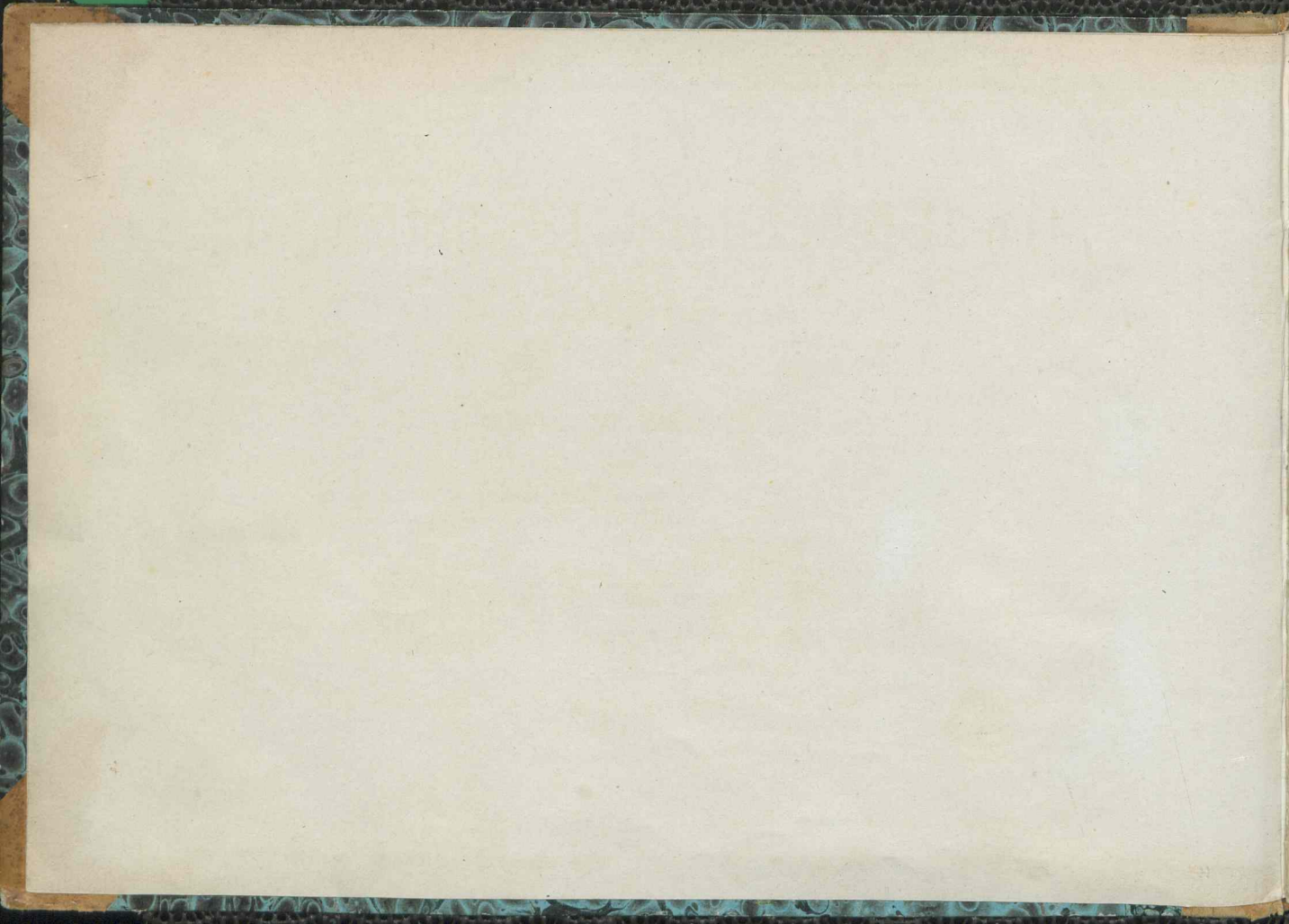
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022080009

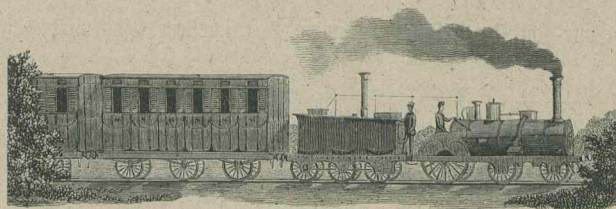

Fra Kjøbenhavn til Helsingør.

En Veileder

paa

Den Nordsjællandske Jernbane.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

G. E. C. Gad. Ejendomske Boghandel. C. E. Rose & Delbanco.

Trafik og Vogntræf.

1864.

Taxt for Billetter til enkelt Reise imellem Kjøbenhavn og Helsingør og paa Sidebanen til Klampenborg.

[illegible]

Taxt for Tour- og Retourbilletter samme Dag imellem Kjøbenhavn og Helsingør.

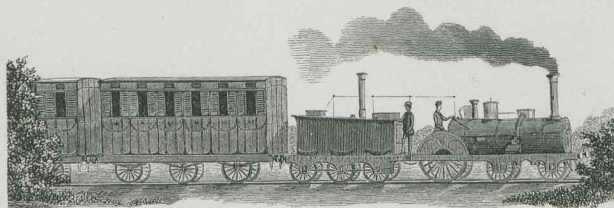
[illegible]

Fra Kjøbenhavn til Helsingør.

En Veileder

paa

Den Nordsjællandske Jernbane.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

(G. E. C. Gad.

Gyldenbalske Boghandel.

C. C. Post & Melbano.)

Thieles Bogtrykkeri.

1864.

Indhold.

Text.

Fra Kjøbenhavn til Helsingør.

Kjøreplanerne for de forskellige Tog samt Tarterne for Billetterne.

Billeder.

1. Kjøbenhavns Station for Klampenborg Banen.
2. Vanegaarden ved Klampenborg.
3. Concertsalen paa Klampenborg Vandværk-Anstalt.
4. Capellet i Sægersborg Dyrehave.
5. Vanegaarden ved Lyngby. — Gjennemfæringen ved Frederiksdalsveien.
6. Parti af Lyngby.
7. Nyholte-Kro ved Geels Skov, set fra Jernbanen.
8. Nyholte-Station ved Geels Skov. — Vanegaarden ved Hillerød.
9. Frederiksborg.
10. Parti af Frederiksborg, set fra Jernbanen.
11. Christian IV's Steen i Indelukket ved Frederiksborg.

12. Frederik VII's Pavillon paa Den ved Badstuen i Frederiksborgs Indelukke.
13. Frederiksborg.
14. Vanegaarden ved Frederiksborg. — Vanegaarden ved Helsingør.
15. Gurrefø, set fra Veien mellem Gurrehøns og Valdemarslund.
16. Marienlyst Sobad.
17. Terrassen ved Marienlyst. — Ved Indebakshusene. — Hamlets Grav i Marienlysts Slotshave.
18. Marienlyst Badehotel.
19. Udsigt over Sundet fra Skoven ved Marienlyst.
20. Tidlig Morgenlund ved Kronborg.

Kort over den Nordsjællandske Jernbane.

Journal

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

Fra Kjøbenhavn til Helsingør.

Det er ikke nogen let Sag at skaffe en Jernbanestation en smut Veliggenhed, naar man er henvist til at anlægge den lige i Udkanten af en stor By. Imidlertid er denne Opgave løst meget tilfredsstillende her ved Kjøbenhavn, idet man til Banegaarden har fundet en Plads lige inde under Vesterdold, hvor man altsaa kan byde de Rejsende en behagelig Spadseretour ad den smukke Boldpromenade med dens forskellige Udsigter, snart over det bakkede Terrain med de grønne Træer, snart over de tærbeggede Gader, som flyde op rundt om Byen. Banens første Stykke — selv om det end ikke med Rette kan kaldes smukt — er dog i høj Grad karakteristisk ved sin Afveksling af rolig Landlighed og travlt Byliv. Naar man er passeret over St. Jørgensø og iler forbi Lade-gaarden, som nu efter mangehaande Omvekslinger er Kjøbenhavns Tvangsarbejdsanstalt, fører Banen igjennem et smukt, landligt Terrain med Villæer og grønne Enge; saae man ikke Byens Taarne paa den ene Side, vilde man ikke troe, at man var saa nær ved Landets Hjerter. Men kort efter forandres Omgivelserne; man befinder sig nærværende ved Dødens Have, den stadig vorøgende Assistentens-Kirkegaard, som med hørt Aar fører en Agers Brede til sit Omraade, truer med at lægge Beslag paa hele Byens Rørhed, og som tager fra de Levende for at give til de Døde. Dørs over Ugleveien løbe Skinnerne, og de Rejsende med de tidlige Morgentog kunne see de lange Rækker af Bøndervogne, som fra Landet føre de daglige Livsformødenheder ind til Hovedstadens mange Munde. Det er den sidste Pilsen, man sender til Kjøbenhavn, nu gaar Toget rask hen igjennem frodige Marker, med Udsigt over Stranden, til Hellerup Station.

Lad os faae ud ved Hellerup, her er kun nogle Minuters Gang ned til Strandveien, og vi bør dog see ud over det blaa Sund; langs det smukke Landsid Hellerups fluggesulde Park vandre vi ned til Strandveien, ja, her er juist ikke meget at see, nu her er menneskestomt og Solvarmen trykker En, men Søndagsten, naar Maanen skinner ned over det blaa Sund, naar Kildevognene i lange Rader jage hinanden forbi, naar Følk i Tusindvis drage ind fra Stoven med den friske Guldbregm i Hatten og Bøgegrenen i Haanden, og hyge ret af Hjertens Lust — da er her et andet Liv; i et saadant Dieblit skal man see Strandveien for at fatte, hvormeget

den er for Hovedstaden. Retop her ved Hellerup er det sædvanlige Holdepunkt, thi her, lige ved Hjørnet af Veien, ligger det gamle Slusefæst, hvor de jevne Kjøbenhavnerne uskraveligst skulle hvile nogle Minuter og skylle Støvet ned med et Kruus „Di med en Binde“.

Fra Hellerup til Charlottenlund er kun en lille Station; paa Jernbanen er den gjort i et Par Minuter, men den fører parallelt med Strandveien, og medens man i det Hjerne skimter Vandet, seer man til Høire Bagsiden af de smukke Landsieder, som ere stude op langs Strandveien; til Venstre ligger i Stoven vor Konges Sommerresidents, det yndige Bernstorff Slot med sine hvide Mure i en mørkegrøn Indfatning. Efter her maae vi ud, for i den friske Morgen at gjøre Touren igjennem den smukke Charlottenlund Skov, ned forbi Slottet til Pavillonen Over Stalden, den gemmelige Restauration i Stovens Udkant. Vi gaar tilbage imellem de gamle knorrede Ege, gjøre et Sving ind under Granerne og indsuge den friske Duft af Græsset paa den store Eng bag Ørøndals Skovloberhus.

Det næste Tog fører os til Klampenborg Stationen; man vender at flyde lige ind i Dyrehaven, men Locomotivet standser udenfor den store Port. To Minuters Vandring, og man faaer midt inde under de løvrige Kroner i Dyrehaven, Kjøbenhavns Stoltthed: Charlottenlund hedder i daglig Tale aldrig andet end „Stoven“, Dyrehaven faaer derimod altid sit rette Navn, man føler, at den ikke kan lade sig men med noget Fællesnavn. Her tilhøre fører Veien op til Klampenborg („Anstalten“, som den hedder i daglig Tale) og til Bellevue; „Langelinie“ langs Badeanstaltens Terrain med Udsigten over Sundet er livlig og smukt, og Spadseretourerne i det Indre af Parken, som omgiver Cettaagerne, ere saa fluggesulde og afvejlende, at enhver Fremmed vil fortryde, ikke at have drøet der en Time; de Danske gaae den aldrig forbi. Tilvenstre fører Veien over Fortunaeballerne op til Fortunen forbi Dyrehavsbakken, Kirken Pils Rilde og Ulvebakterne. Der er mange smukke Udsigter i Dyrehaven, men de ypperste og de lettest tilgængelige finder man paa Veien til Fortunen; hver Gang man siger op ad en ny Bakke, er man vis paa, naar man vender sig om, at see et nyt overraskende Billede, og ved Fortunen selv, det gamle Træstøved i

Skovens Udsigt, samle de sig i Udsigterne ned over Veien til Sundet, igjennem Udsigteringen til Eremitagen, det lille elegante Jagtslot, der som en mægtig Grille, et af Morganaas Billeder, er henfaset paa Toppen af den udstrakte Flette, som indtager hele den midterste Deel af Dyrehaven, og til Bernstorffs, Emmelunds Skov og Ørdrups Krat, hvorover Kjøbenhavns Taarne og Christiansborgs blanke Tag straae i det Fjerne.

Men alt Dette var kun en Affisker, kun en Sidebane fra den egentlige Vei. Vi vandte tilbage til Klampenborg, vi see nu Udsigtedet Christiansholm, som ligger saa højt ovenfor Stationen, og nu gaar det stunnende og pusefænde atter tilbage til Hellerup, hvor Helsingørstøget netop venter os. Næst gaar det nu ad den næste fæste Station til Øjentofte, den venlige lille By, halvt Bondeby, halvt Villaparti, som spiller sig i Øjentofte Sø, medens dens smukke røde Landsbykirke, hvis Taarn vi allerede have seet oppe fra Fortunen, bringer os den første Hilsen fra de landlige Egne; thi til det ægte sjællandske Landskab hører den lille røde Kirke med Taarnet i den vestre Ende og Stortorreden paa Gørgavlén. I Øjentofte er der ingen Grund til at staae af, vi fjøre videre, fare forbi den lange, raafe Bøgersborg Allé, hvis Begyndelse vi passerer, da vi traadte ud af Coupéen ved Charlottenlund, og Locomotivet fører os nu til Lyngby, Kongens Lyngby, som det kaldes for at skjelne det fra alle de mange andre Landsbyer af samme Navn. Tæt ved Lyngby Sø gjøre vi Hølt, og vi ere nu midt i en af de ynigste Egne i Kjøbenhavns Nærhed. Tilhøire ligger den lille Kæstte, med sin Kirke oppe paa Bakken, og med Enkebrenningens Residents, Sorgenfri Slot, midt i den lille Stov. Dette er den kjøbenhavnske Middelslands egentlige Balsafsted, naar det ret gjælder at gjøre en lang Stovtour; det var Eft, dengang Christian den Tiende boede paa "Sorgenfryd", som Menigmand siger, og da her var Musik, Stads og Ystighed hvor Helligasten, men Banen har holdt sig den Dag idag. En lille Spadseretour fører herfra forbi Brede Klædefabrik over til Ørholm, en af de Drenienske Papirfabrikker, som ligger herrevende i en bakket, florig Egn, ved den lille Aa, som fører Furefjens Vand ud i Stranden. Man møder her ved Ørholm en Natur, der er saa ægte dansk i sine store Former og dog saa underligt fremmed, saa vilb og norst i sine Detailler, med de dybe Smulveie og de steile, ubeftigelige Stræuter, at den vel er et Besøg værd.

For den anden Ende af Lyngby Sø, høit over den grønne frodige Mose, hvortil Søen i Aarens Lob her er forandret, hæver sig et stort, høit Landstæd, som ganske imponerende afslutter Udsigten. Det er det nye Frederiksødal; til Gamle Frederiksødal fører en landlig lille Sti, Brindfjessøien, langs den høire Bred af Søen. Ved den smukke lille Giennem Himmelstofte dreier Stien ind i Stoven, og, toers igjennem denne, gaar man til den Schulinke Familieciendom, Frederiksødals Slot, der ligger høit og venstlig ligeoverfor de steile Bøgersbatter, de kjøbenhavnske Stoleddengs Yndlingsstæd, den bedste Tumbleplads til at lege Klovre. Herfra seer man ud over den

store, speiblanke Furefj med de steile, paa denne Side tæt skovbevognte, paa den anden Side agerklædte Stræuter. Vi kunne ikke følge Digterens Tilraab: "Glyd, Fugl, flyd over Furefjens Bøve", vi lade os nøie med at vandre forbi Borgvolden af det gamle Hjørholm Slot, nu en næsten isorløst forjævnend Ruin, som kun stendes paa Temterne ved Søens Bred, vi sende en Hilsen over til det statelige Dronningngaard paa den anden Side af Søen og følge Stien ind i Stoven, i den frodige unge Bøgeskov med de mangfoldige Udsigter over Vandet. Den første Sti, der dreier af tilvenstre, fører os op til Veien imellem Koberdammene, hvo delige smaa Indfør midt i Tøningen af Stoven, men nu vigtigst mere Eng og Mose end Sø. Den sidste af dem er Bagfærø Sø, der stoder umiddelbart op til Lyngby Sø; den er paa denne Side randet med en Række Landstæder, det saakaldte nye Frederiksødal, hvoriblandt vi fremhæve Sophienholm, engang Digterinden Friederike Bruns gæstfrie Sommerhjem og sem saadant Samlingsstæd for Alt hvad der i Aarhundredets første Decennier var af Vandrigt og Elegant i Danmark.

Atter stinger Dampviben igjennem Lufsten, og fra Lyngby gaar det videre til Stationen ved Geels Stov, ved Nyholte Kro — sem den yngre Slægt trofast kalder den, i anerkjendende Erindring om det gode Frelseshjælp, som her i Mands Minde vinkede den trætte Reisende, der ingen bedre Anvendelse havde fer Frederiksberg-Tilgængens halve Times Opbold — ved Koyels Dom, som de Gamle endnu kalde den i Glæde over Kommen her, sem minder dem om, at de endnu ere i Kjøbenhavns Amt, det eneste, hvor Veiene endnu ikke ere frie for Alle. Her i Nyholte Kro er man kun nogle Skridt fra et andet af de delige Partier i Hovedstadens Nærhed, Søllerød. Igjennem Prestefjorden fører en buget Sti lige til den lille Landsby, sem ligger malerist paa Toppen af en Bakke, ved hvis Fod Søllerød Sø giver Landskabet en ny, smilende Ynde, medens Kirken paa Bakfens høieste Punkt næsten støtter sig imod Himmelen og smiler ned til den lave Landsby Dverø, paa den anden Side af Søen, hvor Peter Frederik Suhm havde sit Tusculum. En her i Egnen endet Balsaf gaar forbi den saakaldte stille Sø til Sandbjerg, der ligger i Udsigten af Ruderbegn med en udstrakt Udsigt over Stranden. Tglaa Geels Stov har smukke Spadseretoure, men uden Udsigt; lige ved Nyholte Kro ligger en lille Stov, sem, Gud naa råde af hvilken Grund, har faaet det mærkværdige Navn Renstorfseert, men ved den er der Intet at see.

Fra Stationen ved Nyholte stjer man forbi de smukke Giennem Dronninggaard og Frederiksødal, forbi den lille Søal Sø, til Birkerød. Den, der har Sands for vore historiske Minde, vil vel her dvæle i Kirken ved de Kanker, hvori Minister Henrik Werner blev sluttet af Sveskerne, da han i 1658 med Steenvint og Røfigaard havde søgt at fremme Fædrelandets Sag paa Kjendens Beslutning; den, der foretrakker Naturen, fan drage tilvenstre, til det smukke florige Farum, sem ligger ved Bredden af Farum

Sø, tæt ved det Sted, hvor dennes Bænde blande sig med Jurelsøns, eller tilhøre, til Ruderhøgen, en hyppig og frodig Elv, hvorigjennem Landeveien snør sig til Hirschholm. Men vil man besøge selve Hirschholm, skal man kjøre dertil fra Ny Holte, for med friske kræfter at kunne glæde sig ved Vandringen i Slotshaven, det Sted, hvor Sophie Magdalenas overdaadige Pallads engang stod. Fra Hirschholm gaar en Stovsti ned til Kungärd, til Ewalds Grav med den utvirkte Udsigt over Sundet op til Kronborg og ned til Kjøbenhavn, over til det nøgne, sandede Hveen, til Ruinerne af Uranienborg, „hvor Tycho stod i Maanens Lue“, til den lille smukke Ø, engang saa nœdelig rig og nu saa nœdelig fattig.

Den næste Station er Villerød, hvor der ingen Markvœrdigheder findes og som vilde forbi det desto hurtigere at naae det første store Maal, Frederiksborg. Hillerød Station fordrer Tid, thi her maa dvæles længe, først ved det mægtige, nu gjenopreiste Slot, Frederiksborg, med dets ligesaa florante som pragtfuldt udfyrede Kirke, ved Jægerbæsten med dens enestaaende Udsigt over Søen til Slottet og ved Møllen, Erlandsens Mølle, paa Stambækken, hvorfra man overseer hele det nordøstlige Sjælland; ved Indelukket, med dets delige Spadseretourer under de tusind-aarige Ege og de kraftige danske Bøge; ved Badstuen, den lille Miniatur-udgave af Slottet; ved Frederik den Syvendes Pavillon paa Den i den lille Sø i Præstevangen og ved Christian den Fjerdes Steen i Indelukket, Mindet om en hustrig Strid, Stenen, som Traditionen har givet en saa smuk Betegnelse. Man kan gaar her i Timer, i Dage uden at blive træt, saa meget er her at see, og Alt er forfælskeligt, om end den samme Tone klinger igjennem Alt, den smukke, hjemlige danske Charakter. Penne kan ikke stilbre hvad her er for Diet, det maa sees og føles.

Man forlader vi for et Dieblit Jernbanen, thi det næste Stykke indtil Frederiksborg Station er altfor smukt til at man skal fare det forbi med Damp, tilmed paa Brangen. Veien fra Frederiksborg til Frederiksborg gaar naasbrudt igjennem Stov, og langs Kjøveveien snør sig en Sti, snart paa den ene, snart paa den anden Side af den. Her berører man Udsigten af den alvorlige, tætte Grib Skov, en milelang Stovstrækning, som stoder lige til Eßrom Sø; men vi tør ikke vove os derind, thi Stovens Tilværelse ere saa mægtige, at vi maaafte aldrig kom ud igjen, hengave vi os først til den Ynde, som Stovens smøthed og uforskyrret Ro byde. Kun to Punkter her i Nærheden tør vi vel vove at besøge, den lille Grib Sø, en af disse vidunderlige, rolige, fortryllende Stovdamme, som Maleren Stovgaard pleier at give os dem, skulst tæt inde imellem Træerne, saa at man først seer dens dybe Vand i det Dieblit, man træder hen til den. Det andet er Fruebjerg, en høi Stovbakke, tæt bevokset med Træer, saa at kun dens øverste Spidse er fri; man seer herfra, over de fuldvorne Bøges Toppe, ud over en stor Strækning, som begrænses af den slæde, bag hvilken Frederiksværks stovklædte Væker taarne sig i Horisonten. — Forbi Dverforsterboligen

Egelund, ved hvilken den forrige Dverforster har anlagt en Række nydelige Spadseretange i Stoven, og hvor man første Gang nyder Udsigten over Eßrom Sø, bag hvilken man i klart Veir seer Kullen høine sig, gaar Veien videre igjennem Sørup Hegn til Frederiksborg. Landfædet faaer her langs Veien en færegen Skjønhed ved de imaa Grupper af gamle Bøge, som ligge rundt om paa de kornbevogne Marker, en særlig Gjenstand for Bøndernes Uøllie og vel af og til ogsaa for deres Eftertræbber, naar de pløie Træerne saa nær, at de tage Stæde, uden at Forstjævet kan ramme dem derfor; thi Jorden er Bødens, men Træerne ere Statens. Et denne Skjønhed end mindre æstetisk af oekonomiske Grunde, bør man glæde sig over den æstetiske Side af Sagen og erindre, at Verden ikke altid kan indrettes bondevenligt.

Stationen i Frederiksborg ligger paa et saadant Sted, at den Reisende fra den slet ikke faaer noget ordentligt Blik paa Byen; naar man derimod kommer fra Frederiksborgveien og dreier om Hjørnet ved Virkedommerens elegante Villa nova, seer man fra den rette Side ind i den ventlige Plække. Lige for Enden af den lange Gade haaver sig det hvide lille Sommerlot med sine vidtloftige Sidebygninger og den smukke, ottefante Sløtsgaard; til begge Sider strække sig hjempehoie Vindealler, som begrænse den florante Sløtskade. Haven selv bør Ingen lade ubesøgt, thi den har en Rigdom af smukke Steder; Nothes Kunst har vidt paa een Gang at bevare de ærverdige Alløer og dog at slæbe et frit, yndigt Parkanlæg. Gaaft forunderligt tage de mange, som oftest daarlige Billedbuggerarbejder sig ud, men Romandsdalen, Marmorhaven, Sultenes Alløe og den smukke Gang langs Bredden af Eßrom Sø søge deres Lige i vore offentlige Anlag. Her er nydelige Sidssteder, der ere som Skate til at brømme over Carl Bernhards „Gamle Vinder“ eller „De to Venner“.

Fra Skipperhuset nebenfor Sløtskaden kommer man i Baad over til Nøddebo med den lille Stov og den gamle Kirke, „der skal have staaet endnu for Syndfloden“, til Kongens Bøge, en Pavillon i Udsigten af Grib Stov, hvorfra Veien fører til den pragtlig beliggende Stovridgaard Skovryd, eller over til Eßrom ved Søens nordlige Ende, hvor man endnu paa Amfisen kan høre Sagnet om Broder Rus og se Ruinerne af, eller rettere Minerne om det gamle Kloster. Ved den høylige Ende af Søen ligger en lille By, som enhver Hømsmoder bør besøge, det er Sørup, et af Centralpunkterne for Bæst- og Vleqvirksomheden i Kjøbenhavns Omegn. Naar man i den stille Sommeraften sidder paa Kongebroen i Sløtskaden og lytter til Kirkekløffens Aftenang fra Nøddebo eller til Heibergs „Barcarole“, der toner ind fra Søen, blander der sig imellem disse idylliske Toner en eiendommelig Lyd af hurtigt gjentagne Slag. Man gætter og gætter — forgiæves; først naar man har været nede i Sørup og seet Bønderkonerne staae inde i Bandet med det flinnende Linned foran sig, veed man, at det er Lyden af Vanketræerne.

Har man en Aften tilovers i Fredensborg, er den godt anvendt paa en Spadferietour til Grønholst. Igjennem frodige Marker, langs med den rigeste Noddehave gaar Veien derud, det sidste Stykke igjennem Grønholst Hegn, en lille Grønkov med blødt Møs paa Veiſtræerne og med frisk duftende Ho den hele Sommer igjennem. Os det Dieblis, man træder ud af Stoven, har man en stor Slette foran sig, hvor den hyggelige Kirke damer Centrum i et rigt ſjællandsk Landskab, medens Solen i sin Nedgang laſter de gløbende Straaler ned over Kantan af Frederiksberg Dyrehave.

Har man ſet ſig rigtig om i Fredensborg, ſaa har man Lov til at bræle i Grindringen paa Torven til den næſte Station, Dviſtgaard; thi Veien byder ikke meget Nyt for Diet. Man kommer forbi Danſtrup Hegn, hvor der ved en lille Moſedam er reist en Mindesten for Hans Koſtgaard, ſom her i Sventſktrigen 1658 druknede ſin Helt, for at det ſtulde ſee ud, ſom om han ſelv var kommen af Dage, medens han iſtedet derfor drog videre og benyttede ſin Andſlybſe i Fæderlandets Tjeneste. Hans Gaard, Krøgerup, ligger ved Humlebælsbugten, ſun et fort Stykke fra Dviſtgaard; dens Omgivelſer fortjene i enhver Hendeſende det Ny, der herhjemme gaar af Humlebælsbugten, og baade i Stoven ved Herregaarden og i Udſigterne fra de høie Bakker, ſom danne Kſten, er der en Righed af Skjønhed. Paa den anden Side af Stationen ligger det yndige Gurre, Baldemars og Loves Gurre. Man vandrer dertil igjennem en tæt ung Bøgeſkov, hvor den ene ſmalde Stovvei krydſer den anden og ſætter den iſte noie localiserede Fremmede i betydelig Fare for at komme paa Vildſpor, ſaa meget mere, ſom Stoven overalt er ſaa tæt, at der iſte er Tale om nogen Udſigt. Har man været ſaa heldig at følge den rette Vei, kommer man snart ud af Stoven, og ſeer da — naar man har paſſeret Gjelſigvejsgaarden Marianelund — Tiſjeb Kirke høre ſig tilenſtre, medens en lille Skov dækker Udſigten fremad og navnlig ſkuler Gurre So. Ruinen er intereſſant nok ſom Vidne om vore Forfædres Viſdomhed hvad Pladsen angik, og, tæt begroet ſom den er, med Vebend og Hylde-træer, har den Giendommelighed nok til at ſætte Phantaſien i Bevægelse. Men har man Heibergs „Ejvsforberag“ i Lemmen, bør man forlade Ruinen og ſøge ned til den lille Bønt i Stoven lige ved Gurre So, og der forbyde ſig i den dobbelte Nydſe; Naturen og de uendelige fredelige Omgivelſer tillade en gaſſe anden æſtetiſk Nydſe end Stenene af det gamle Slot, hvor man balancerer om med ſtadig Frygt for at finde ſin Grav i Remetaarnet, medens Smedens Hammer ſlaar ſin profaiſte Melodi. Har man en dæmrende Sommeraften eſter en ſolvarm Dag, naar Søen og Engene dampe, naar man troer, at ſee Elverpigerne høre ſig af Græſet og ſlynge deres Gevanter om den ſangne Riddet, ſiddet drommende ved Gurre So, ſaa forſtaar man Sagnet om den troldeomkræftige Ring, ſom ſængſle Baldemars Hjerte til Stedet. „Huſter du Gurre?“ vil det altid lyde for En i Svalernes Kvint.

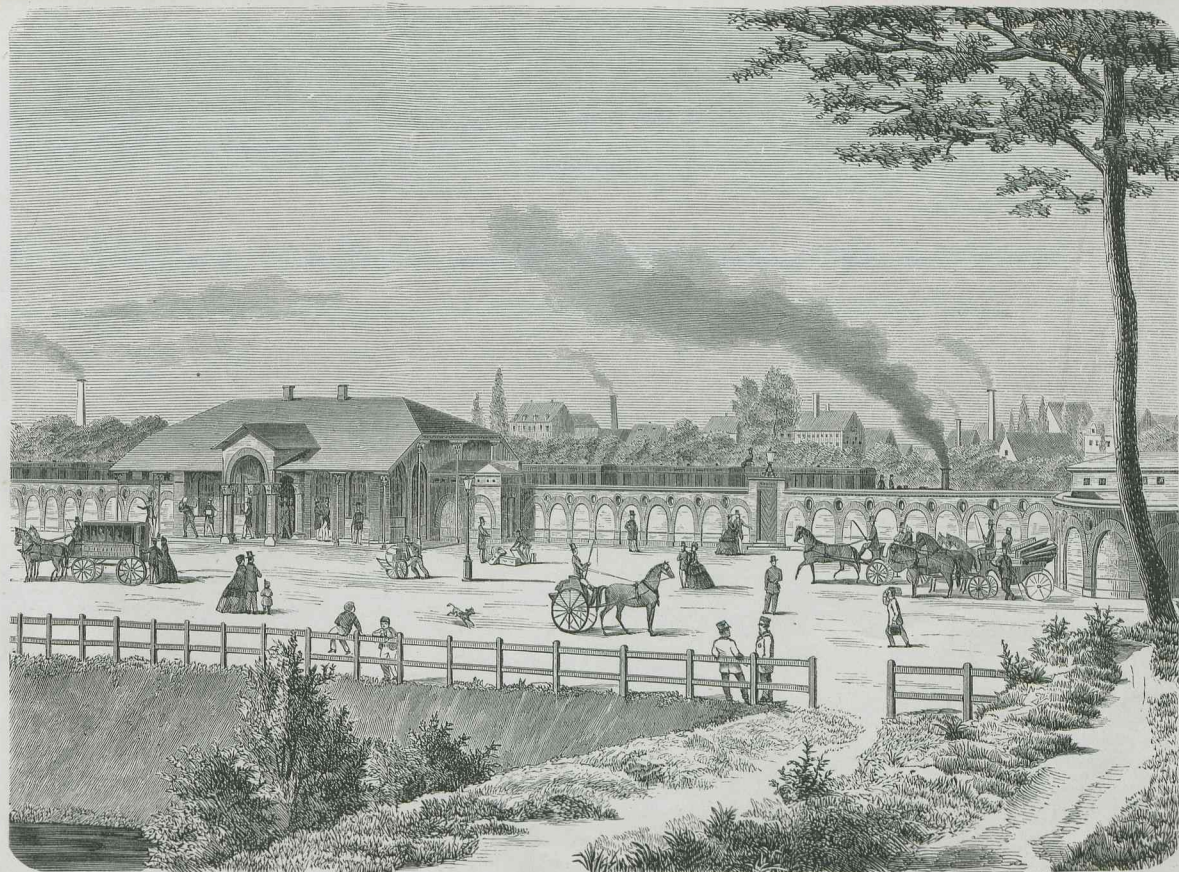
Nu forlade vi den ſidſte af Mellemstationerne for at ſøge til Helsingør, til Sundets Kjøge, det gamle Kronborg. Skinneveien, ſom ellers er holdt

ſaa lige ſom muligt, gjør paa dette Stykke et betydeligt Sving, idet den nord for den lille Skov Egebæksvang, Helsingørarnes Dyrehave, ved Sneſterſteen (for Kjøbenhavnſte Dren velbeſtend af det friſtende Raab med ſiore levende Sneſterſteens Torſt!) træder ud til Sundet og følger dette parallelt med Strandveien. Helsingør ligger, ſom næſten alle vore Kjøbſtæder, overordentlig ſmukt, og netop fra Jernbanen, hvor man fra Høiden ſeer ned paa Byen, tager den ſig henvende ud med Sundet, Seilerne, det kraftige Kronborg og i Baggrunden den ſjønſte Kſt med Kullen.

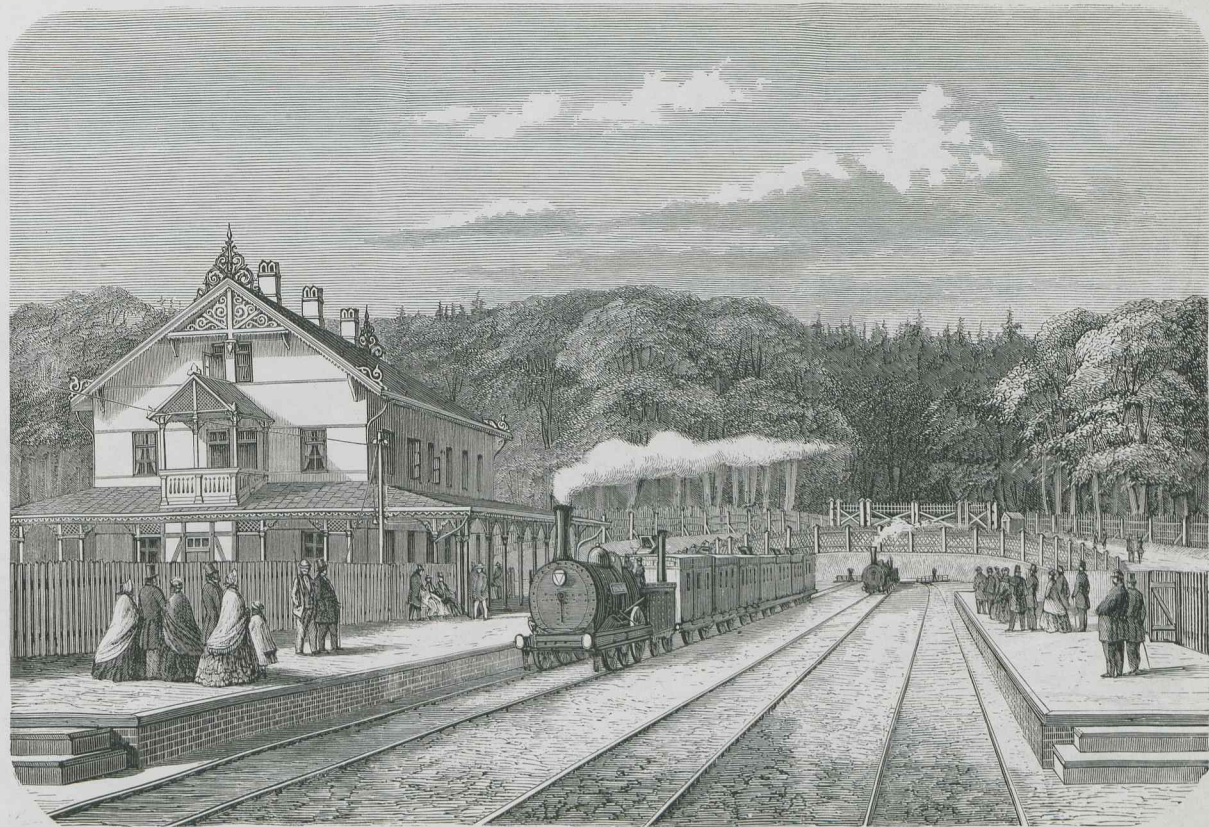
Det Høſte, man har at gjøre i Helsingør, er at vandre ud til Marienlyſt og ſpiſe en ged (den er virkelig god) Groſt hos Briggs. Her er da Nok for Diet, deels Badegæſter, deels Udſigter, til at tilbringe en ſmukt Timestid; Hamlets Grav maa man iſte glemme at ſee, thi den er Stedets meſt navnſundige Udmærkeſe, og om Vgtheden er der iſte Stygge af Dvivel. Man er nu iſærd med at conſtruere Ophellas og Heratios Grave, ſaa at alle de hellingørſte Dampſkibe nu ere ſitfædre Begravelſer. Af mere Betydning end Hamlet er en anden Celebritet, Holger Danſke, der ſidder i Kaſſematterne under Flagbatteriet og lytter eſter Krigſlurens Tone: naar den lyder, reifer han ſig til Fæderlandets Forvar.

Dog Spøg tilſide, der er endnu meget at gjøre og meget at ſee ved Helsingør: man maa iſte træ Talemaaden, der har døbt et lille Sted tæt nord for Slotsparſen „Verdens Ende“; nærtimod, her begynder en ny Verden. Støvet og ſandig ſnoer Veien ſig fra Marienlyſt op ad den ene Banke eſter den anden; ved Inlebetſhufene inkaanter man igjen den friſte Soluſt, og i Hellebælt, der ligger ved Sundet, har man endnu de deilige ſjælſandske Bøgeſove med de ſlære ſmaa Søer, medens man jernſtes med dem hører Hammerslagene fra den Edimannſke Gøværfabrik, Hammersmøllen. Men nord for Hellebælt ſerandrer Naturen ſig, man ſinder en Egn, ſom ſtadig kæmper med de voldsomme Storme, der piſke Sandet og det ſalte Vand op over Kſten og tue Træerne i Epværgen. Høiere og høiere taarne Kſtſtræerne ſig imod Himmelen, ſom ſøgte de Beſtytſeſe for Havets Voldsomhed; Alting er nøgent, bart og forpiſket. Dindſøi har endnu nogen Friſthed tilbage, men kommer man længere op, ved Naſkebøved Byr, hvor Inſpectorens Have er en Døſe i Ørienen, eller til Gilleleie, ſaa er ſun Kſten og Vandet friſt og livligt. Naturen ſelv er fattig og forkrøblet; Kſtevand og Marehalm kjede Diet, og man længes tilbage til de grønne Stove.

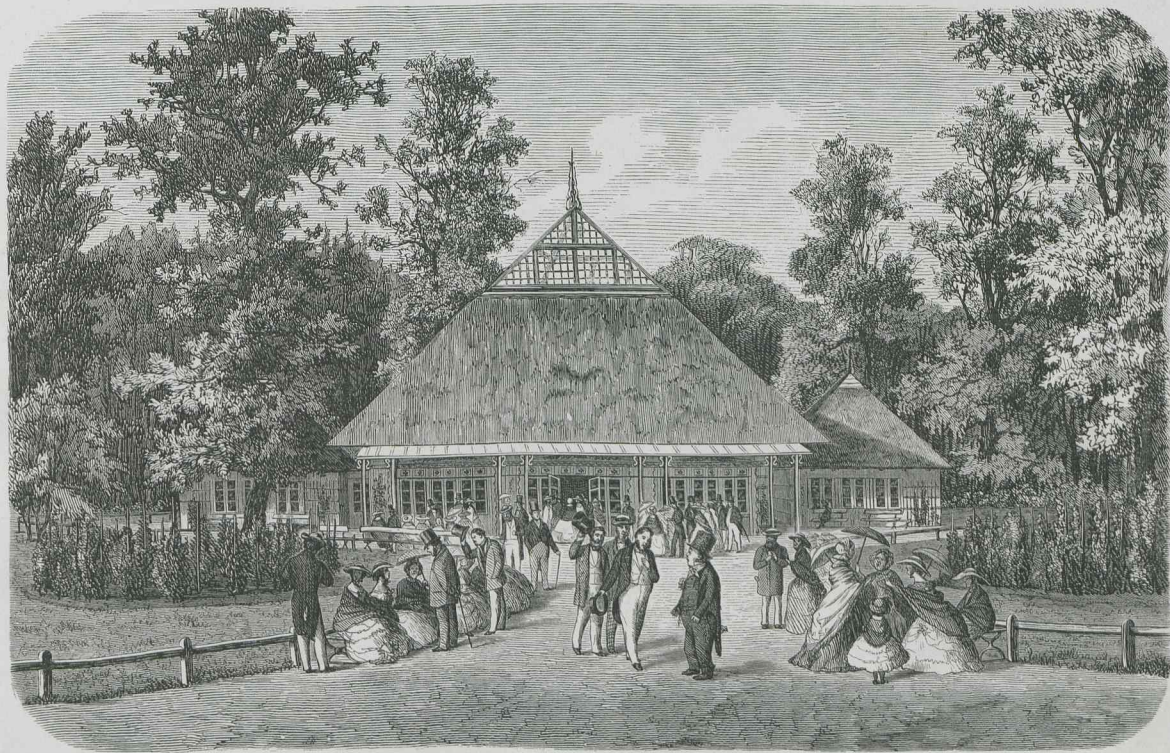
Man længes tilbage, man vender tilbage. Er Iben Ens egen, ſaa under man ſig den Nydſe at reife hjem med Dampſkibet og ſee Sjælland fra den Side, hvor man har det ſjønneſte og ſydblige Indtryk, netop forbi Alting ſamlar ſig for Diet i ſiore Umids, uden at løſe ſig op i enſelte Partier. Det forſtaar ſig, det bliver iſte en Jernbanereife; men vi have jo ogsaa ſun lovet at være en Reileber paa Jernbanen fra Kjøbenhavn til Helsingør — og iſte omvendt.

Kjøbenhavn Station for Klampenborg Bansen.

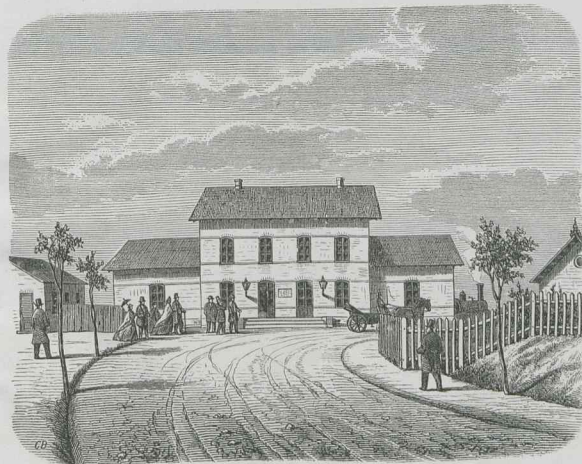
Banegaarden ved Klampenborg.

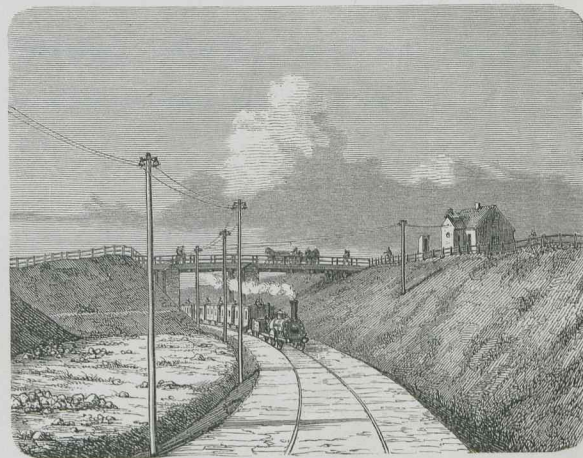
Concertsalen paa Klampenborg Vandneur-Ansalt.

Capellet i Jagersborg Dyrehave.

Banegaarden ved Ryghby.

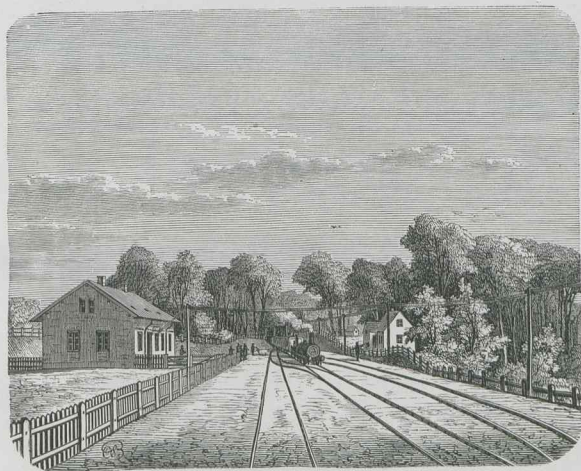
Gjennemfæringen ved Frederiksdalsveien.

Parti af Kongbn.

Ågholte-Kro ved Geels Skov, set fra Jernbanen.

Årholte-Station ved Geels Skov.

Banegaarden ved Hillerød.

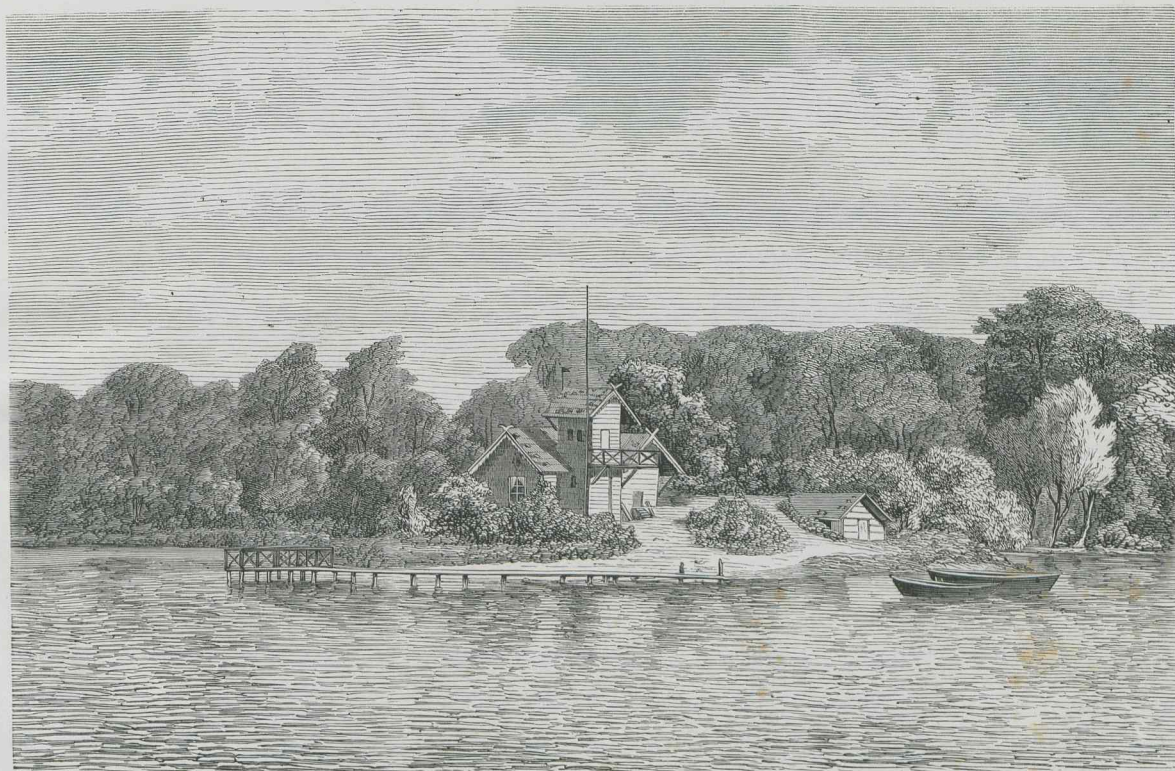
Frederiksborg.

Parti af Frederiksborg set fra Tjernanen.

Christian IV's Sten i Aneluhuset ved Fredriksborg.

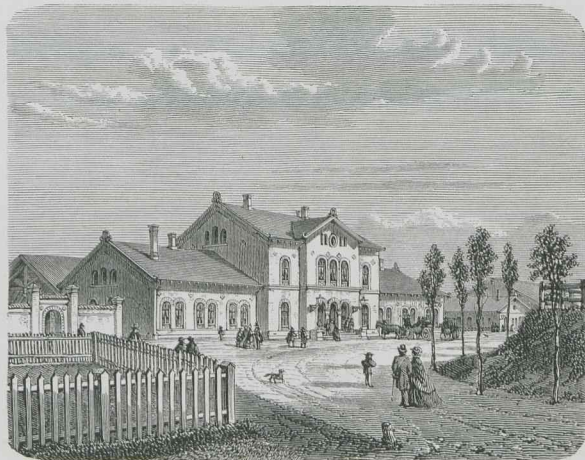
Frederik VII's Pavillon paa Øen ved Badstuen i Frederiksborgs Indelukke.

Fredensborg.

Banegaarden ved Fredensborg.

Banegaarden ved Helsingør.

Gurrefsø, set fra Veien mellem Gurrehus og Valdemarslund.

Мариинскъ Соборъ.

Terrassen ved Marienthy.

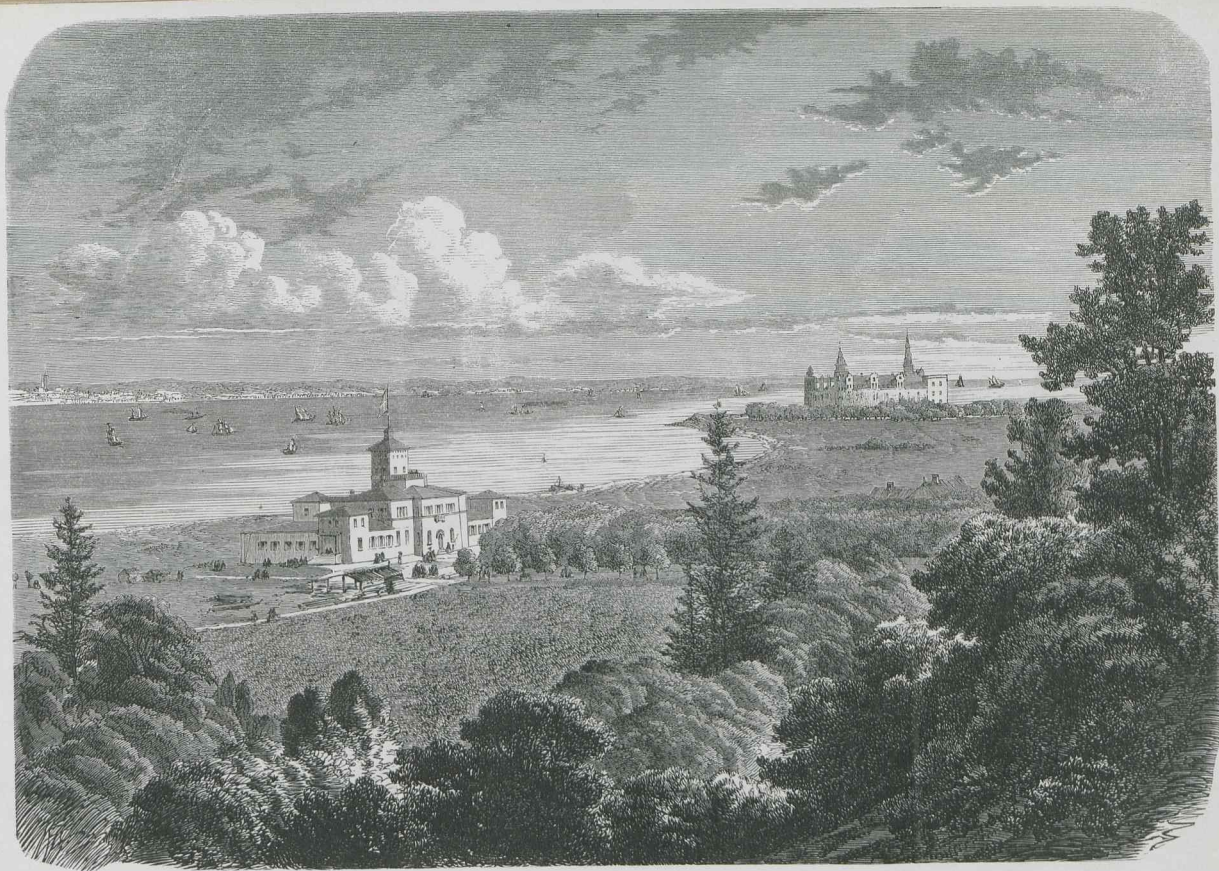
Ved Inlebakshavn.

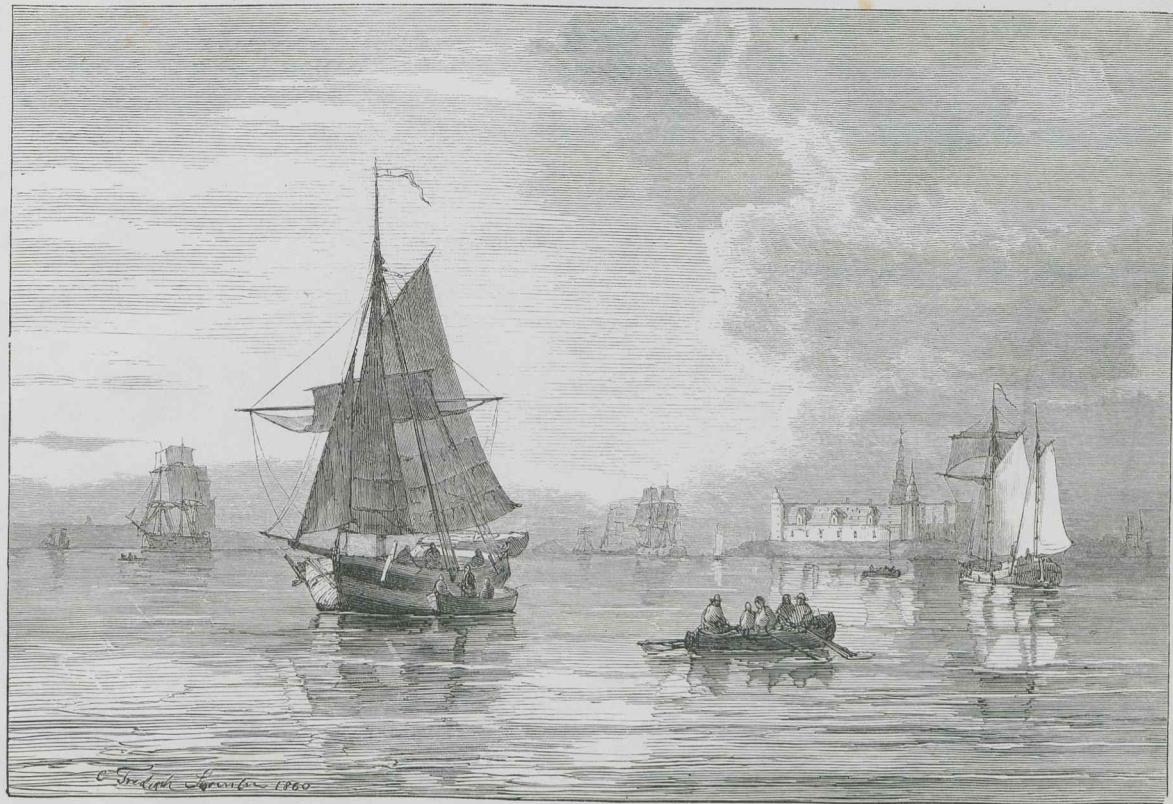
Hamlets Grav i Marienthy's Slotshave.

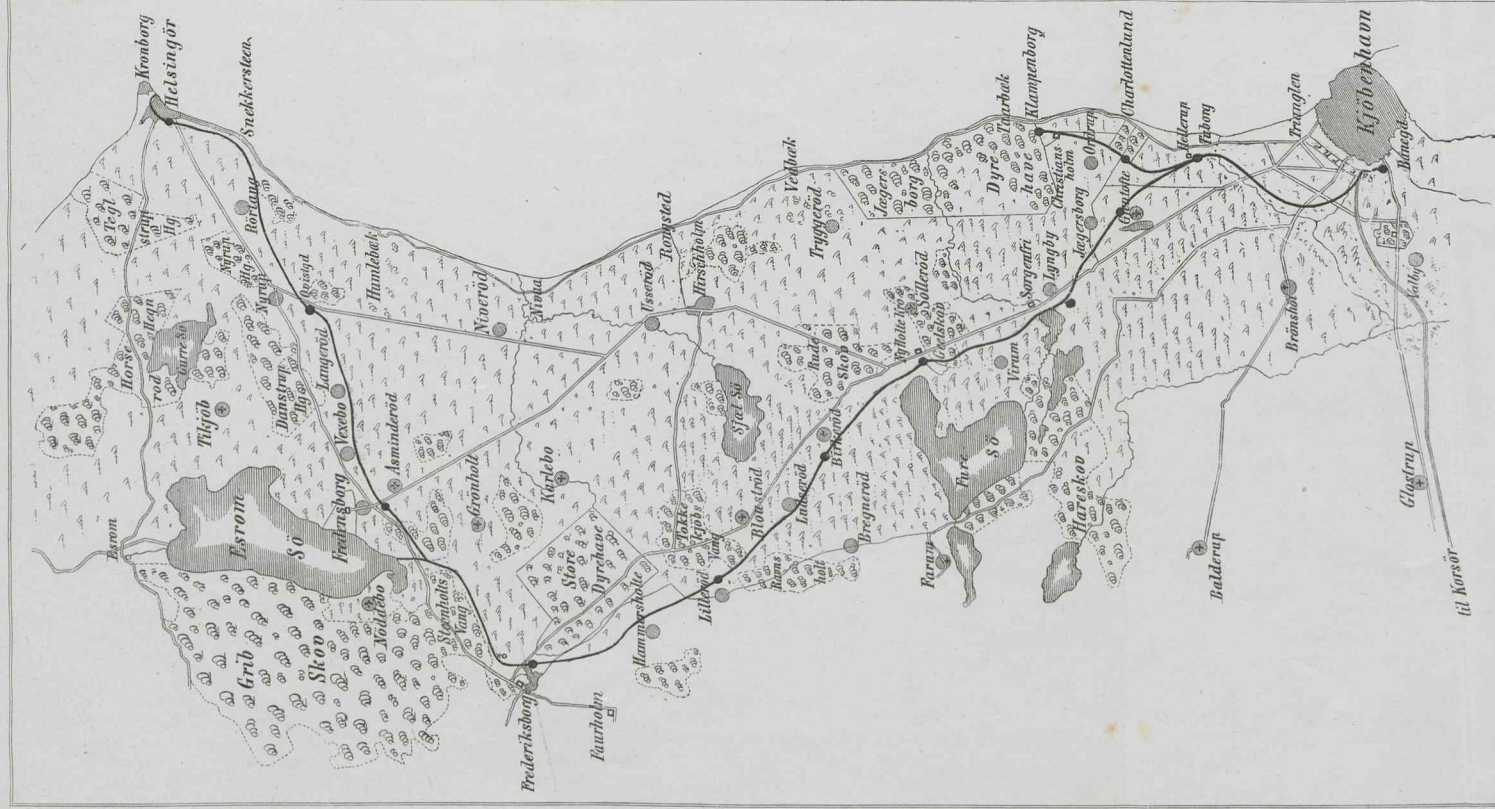
Marienlyst Badhotel.

Udsigt over Sundet fra Skoven ved Marienlyst.

Ældrig Morgenflod ved Kronborg.

Kort over den Nordjællandske Jernbane.

Taxt for Abonnementsbilletter paa den nordsjællandske Jernbane.

Milit.	For 1 Maaned.			For 2 Maaned.			For 3 Maaned.			For indtil 6 Maaned.			For indtil 9 Maaned.			For indtil 12 Maaned.		
	I.	II.	III.	I.	II.	III.	I.	II.	III.	I.	II.	III.	I.	II.	III.	I.	II.	III.
	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β	Rd. β
1 a 1	8 "	6 "	4 "	14 "	10 48	7 "	20 "	15 "	10 "	30 "	22 48	15 "	40 "	30 "	20 "	50 "	37 48	25 "
1 - 1½	10 "	7 48	5 "	17 48	13 "	9 "	25 "	19 "	12 48	37 48	28 "	19 "	50 "	37 48	25 "	62 48	47 "	31 "
2 - 2½	12 "	9 "	6 "	21 "	16 "	10 48	30 "	22 48	15 "	45 "	34 "	22 48	60 "	45 "	30 "	75 "	56 "	37 48
3 - 3½	14 "	10 48	7 "	24 48	18 48	12 "	35 "	26 "	17 48	52 48	39 "	26 "	70 "	52 48	35 "	87 48	65 48	44 "
4 - 4½	16 "	12 "	8 "	28 "	21 "	14 "	40 "	30 "	20 "	60 "	45 "	30 "	80 "	60 "	40 "	100 "	75 "	50 "
5 - 5½	18 "	13 48	9 "	31 48	23 48	16 "	45 "	34 "	22 48	67 48	50 48	34 "	90 "	67 48	45 "	112 48	84 "	56 "
6 og derover	20 "	15 "	10 "	35 "	26 "	17 48	50 "	37 48	25 "	75 "	56 "	37 48	100 "	75 "	50 "	125 "	94 "	62 48

- Anmærkning 1. Abonnementsbilletter udledes ifølge for bestemte nævngivne Personer og maa ikke benyttes af Andre end dem, paa hvis Navn de lube, eller til Rejser imellem andre Stationer, end dem, for hvilke de ere udstedte.
2. Den Rejsende skal have sin Billet med sig og forevise den for Selskabets Embedsmænd og Rejseante, saa ofte det fordræ. Efter Udsbet af den Tid, for hvilken Billetten er udstedt, skal den tilbageleveres til den Station, fra hvilken den er udleveret.
3. Abonnementsbilletter giue ikke Ret til fri Befordring af andet Rejsegods end det, som efter Jernbanens Befordringsreglement af den Rejsende selv tør medtages i Couperte.
4. Ethvert Brug af Abonnementsbilletterne paa en Maade, der strider imod ovenstaaende Bestemmelser, medfører Tab af de derved erhvervede Rettigheder, uden at den erlagte Betaling gives tilbage.
5. Til Børn under 12 Aar sælges Abonnementsbilletter for halv Pris.
6. Paa den nordsjællandske Bane regnes ingen Afstand større end 6 Milit.

